

man her tilraader at vedtage. Naar vi see hen til den ubetydelige Realitet, naar vi see hen til den store Betydning af vor Afstemning, naar vi see hen til det Ansvar, dette Thing paatager sig, og naar vi endelig see hen til, at det er, jeg tør sige, umuligt for dette Thing at bære dette Ansvar — idetmindste tror jeg ikke, det er muligt for det at bære det, hvis det kræves af det, og man vil jo, at det skal kræves af det — saa kan jeg ikke Andet end tilraade det høie Thing, at det denne Gang stemmer saaledes, at vi faae Finantsloven. Naar vi have faaet den, kunne vi gjøre, hvad vi ville; skulde Ministeriet da sætte os Stolen for Døren i nogen Sag, lader os da sige til det: Nei Tak, dersom I gjøre dette til et Cabinetspørgsmaal, saa gaae I kun; men vi kunne ikke sige det, før vi have en Finantslov, og den have vi ikke.

Naasløff: Af de frigsministerielle Spørgsmaal, som foreligge idag, frembyder vel egentlig kun det ene nogen synderlig Banffelighed, nemlig Indkaldelsen af 7de Aargang. Ændringsforslaget under Nr. 6, som angaaer Indkaldelsen af Forstærkningsmandskabet, tror jeg ikke har Udsigt til at finde en saadan Understøttelse i Salen, at det er nødvendigt for mig at tale imod det; om jeg ikke tager fejl, vilde jo endog saa det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (M. Hage) stemme for det. Da vil der ikke være nogen Fare fra den Side; men det Spørgsmaal, som iaar i Folkethinget har vaakt meest Modstand, har været Regjeringens oprindelige Forslag, at indkalde Mandskab af 7de Aargang til Completering af de Reservebatailloner, som skulle indkaldes til Dvælses, til den lovbestemte Styrke af 800 Mand. Denne Sag har sin Historie allerede her i Thinget, som jeg ikke tror har været fuldstændig belyst og fremhævet, og som jeg derfor skal opholde mig ved nogle Diebliffe. Da Hærloven blev vedtagen, blev der i den indryffet den Bestemmelse, at Liniebataillonerne skulde ved de større aarlige Dvælses bringes op til en Styrke af 800 Mand Undercorporaler og Menige, og at det halve Antal af Reservebataillonerne ligeledes aarlig skulde bringes op til den samme Styrke,

som der staaer i § 18 i Hærloven, at det var af 5te sidste (5te og 6te) Aargang, at denne Styrke skulde tilveiebringes. Forudsætningen var jo den, at 5te sidste Aargang, eller rettere 5te og 6te Aargang, vilde være mere end tilstræffelige til at give 800 Mand. Den hele aarlige Tilgang var saaledes beregnet, at 5te og 6te Aargang vilde give mere end 800 Mand. Det var altsaa af 5te og 6te Aargang, at disse 800 Mand skulde tages, men det, som var Hovedsagen, var de 800 Mand. Naar 5te og 6te Aargang give 1,000 Mand, hvilket de ville om nogle Aar, saa skulle ikke de 1,000 Mand indkaldes; det er altsaa ikke 5te og 6te Aargang, men af 5te og 6te Aargang, at der skal indkaldes 800 Mand. Det vil sige, at det, der her lægges Vægt paa, er, at disse Afdelinger skulle øves med deres almindelige Krigsstyrke, med 800 Mand. Da den Tilgang, som havde fundet Sted, inden Udskrivning af alt Mandskab blev indført i Forbindelse med Hærloven, var langt mindre, end de ere blevne efter Hærlovens Gjennemførelse, saa maatte man, i det Dieblif man indførte Hærloven og vilde gennemføre den, vælge imellem enten at indkalde Liniebataillonerne med 2den og 4de Aargang og Reservebataillonerne med 5te og 6te Aargang og sige: videre bør vi ikke gaae, det siger Hærloven, det er de Aargange, der skulle indkaldes; men da vilde man have fundet, at man vilde komme til at indkalde Liniebataillonerne med 3—400 Mand og ligeledes Reservebataillonerne med 3—400 Mand, ialfald med en Styrke, som var langt under Krigsstyrken. Da nu en af de Forbedringer, som man havde lagt størst Vægt paa ved Vedtagelsen af Hærloven, den nemlig, at de Afdelinger, som skulle være krigsberedte til enhver Tid, burde ogsaa, naar de overhovedet øves, øves med fuld Krigsstyrke — det var et af Hovedprinciperne i Hærloven, det havde man lagt den allerstørste Vægt paa — saa troede hverken Rigsdagen eller Regjeringen at kunne berolige sig ved, at man indkaldte Mandskab til Linie- og Reservebataillonerne overeensstemmende med Bestemmelserne i Hærloven, som vare givne under ganske andre Forudsætninger, men man blev enig om, at man